

JOUNI HOKKANEN
POHJOIS-KOREAN
NAISET

JOHNNY
Kniga

JOUNI HOKKANEN
POHJOIS-KOREAN
NAISET

JOHNNY KNIGA ★ HELSINKI

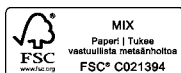
Beaun muistolle

Ensimmäinen painos

© Jouni Hokkanen ja Johnny Kniga 2026
Kuvaliitteen kuvat: Soma Projects Oy:n arkisto

Johnny Kniga
An imprint of Werner Söderström Ltd
Lönrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
ISBN: 978-952-362-219-7
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@kniga.fi

SISÄLLYS

JOHDANTO	9
-----------------	---

I OSA: SELVIITYJÄT JA KAPINALLISET

ALUSVAATTEITA JA VAAROJA – Äiti-tytär-duo, joka ajautui markkinatalouteen – ja pakomatkalke.	15
---	----

KAPINA HIUSVÄRILLÄ – Shin Yoo Mi ja draamasarjojen synnyttämä toivo.	18
--	----

KAMPAAJASTA TAKSIYRITTÄJÄKSI – Kang Sang Min tarina markkinatalouden varjossa.	25
--	----

ÄITI DIKTATUURISSA – Selviytymistaistelua, seksuaalista väkivaltaa ja pakolaisuutta.	33
---	----

SEKSISTÄ ASE – Naisen keho kontrollin välineenä – ja hiljaisen vastarinnan kenttänä.	42
---	----

II OSA: AGENTIT, VAKOOJAT JA VALHEEN VERHOT

RAKKAUSANSAN MESTARI – Agentti Krysanteemin viettely ja petos rajojen hämärässä.	53
---	----

KOREAN AIR JA AIKAPOMMI – Lapsitähdestä terroristiksi – ja syyllisyyden purkautuminen.	57
---	----

III OSA: NAISET MARKKINOILLA JA VALTIOTA VASTAAN

TYTTÄREN NOUSU – Kuinka naiset hallitsevat markkinoita ja valitsevat miehensä uudelleen. 71

KOSMETIIKKA KAPINANA

– Meikki, propaganda ja huulipuna vallankumouksena. 85

MUOTI DIKTATUURISSA – Hanbok, sotilasunivormu ja identiteetin muokkaaminen. 94

IV OSA: VALLAN SISÄPIIRISSÄ – NAISET DYNASTIASSA

KIM YO JONG: VARJOJEN JOHTAJA

– Sisar, strategi ja propagandan pääarkkitehti. 119

RAUTAISET TÄDIT: KIM KYONG HUI JA MUUT

– Pelätyt kulissien takaiset vaikuttajat. 128

KIM SONG AE – SIHTEERISTÄ VARJOJEN

VALTIATTAREKSI – Poimintoja Kimin klaanin haaremista 134

HYON SONG WOL: POPISTA POLITIIKKAA

– Miten poptähti nousi diktatuurin ytimeen? 140

DIKTATUURIN PYHÄ ÄITI: RI SOL JU

– Laulajasta Kim-dynastian viralliseksi kuvaksi. 146

KIM JU AE – AAMUTÄHDEN KENRAALI

– Johtajan tytär ja tulevaisuuden uhkapeli. 155

SALATTU ÄITI: KO YONG HUI

– Kim Jong Unin äiti ja suurin salaisuus. 167

V OSA: HISTORIA, UNOHDUS JA VALTATAISTELU

UNOHDETUT SANKARITTARET – Naiset, jotka taistelivat – ja katosivat vallankumouksen varjoihin. 175

YKSI KUVA, YKSI ELÄMÄ – Kim Si Eun ja Pjongjangin yöelämästä Etelän paljastajaksi. 186

YEONMI PARK: TARINA, JOKA JAKAA MIELIPITEET
– Totuus, teatteri vai jotain siltä väliltä? 192

VI OSA: PROPAGANDAN NÄYTTÄMÖILLÄ

LIIKENTEEJUMALATTARET
– Sinipukuiset naiset ja kurinalainen kauneus kaduilla. 209

JALKAPALLOJOUKKUE, JOKA EI SAA HÄVITÄ
– Naiset kentällä, perheet vaakalaudalla. 216

TV-SHOW LOIKKAREISTA
– Viihteen, tuskan ja kapitalismin leikkauspiste. 223

RI CHUN HEE – DIKTATUURIN ÄÄNI
– Utisankkuri, joka sai kansan itkemään ja pelkäämään. 228

VII OSA: TULEVAISUUDEN VARJOT

ONKO SEURAAVA JOHTAJA NAINEN?
– Ju Ae, propaganda ja vallan sukupuolittuminen. 237

KIM JONG UNIN VIIMEISET PÄIVÄT
– Pohjois-Korea elää lainattua aikaa. 244

LÄHTEET 247

JOHDANTO

Joskus elämä on pienestä kiinni. Pjongjang nukkuu – ainakin se osa, joka saa nukkuu. Hiivin marmorikäytävää kuin varjo, joka ei itsekään ole varma kuuluuko tähän todellisuuteen. Hengitän raskaasti, aika monta sojua tuli kumottua hotellin kattokerroksen pyörivässä ravintolassa. Adrenaliini vie eteenpäin, tai hiprakka. Yanggakdo International Hotel, toinen kerros – henkilökunnan alue, pimeä kuin kielletty ajatus. Valoa ei ole. Kaukana joku köhii – kuin muistuttaen, että tämä on maa, jossa mikään ei ole yksityistä. Pysähdyn seinän eteen.

”Varustautukaamme lujalla sosialismilla!” lukee julisteessa. Haalistunut paperi, kuiva liima – se näyttää irtoavan helposti. Vedän hitaasti. Rapsahdus. Paperin repeäminen kuulostaa yllättävän kovalta painostavassa hiljaisuudessa. Kimin kuva repeää kuin johtajan hymy – yhtäkkiä ja ilman varoitusta.

Valvontakamera välähtää pimeydessä. Sen silmä herää. Talentamaan. Tuomitsemaan.

Otto Warmbier pidätettiin. Jenkkinuorukainen tunnusti ja sai 15 vuotta vankileirillä. Vaipui koomaan ja kuoli tajuihinsa tulematta.

En jäänyt kiinni propagandan pöllimisestä. Kannoin sen matkalaukussa ja sielussa kotiin. Jäin henkiin ja kirjoitin kirjan.

Pohjois-Korean nainen hymyilee. Se hymy ei ole hymy, se on naamio. Sen alla on selviytyjä, varjo, varas, pyhimys ja syntinen, salaisuuksien solmu, jota et koskaan opi avaamaan, mutta jonka haluat purkaa sormillasi, kieleesi päällä.

Tämä kirja ei ole raportti. Tämä on myrkytetty rakkauskirje maailman synkimmälle show'lle – ja sen tähtinä loistavat naiset, jotka tanssivat henkensä edestä kulisseyksissä, joita et koskaan ollut tarkoitettu näkemään.

Täällä rakastutaan valtion puolesta ja vakoillaan orgasmilla.

Täällä viedään miesten rahat pitsialusvaatteissa, jotka joku on salakuljettanut Kiinasta henkensä kaupalla.

Täällä tyttö vaihtaa ginsengiä kalashnikoviin ja rakentaa salakuljetusimperiumin – mutta yksi väärä sana, yksi vilpittön nauru voi silti viedä leirille, jossa raiskataan ennen kuin kuulustellaan.

Mutta älä luule, että tämä on pelkkää kärsimystä.

Täällä poptähdet nousevat diktaattorien rakastajiksi, käyttävät Dioria, tanssivat ohjusparaatien edessä ja saavat kenraalit vapiseemaan ilman, että nostavat edes ääntään.

Täällä naiset johtavat markkinoita, miehiä, lapsia ja tulevaisuutta.

Täällä nainen voi olla kuolema, tai pelastus. Usein molempia.

Ja kun liikenteen jumalatar viittoon valkealla käsinellään, koko Pjongjang pysähtyy – ei uskosta, vaan himosta, pelosta ja kunnioituksesta.

Tässä kirjassa nainen tappaa rakastamalla väärin, lapsitähti räjäyttää lentokoneen ja itkee sitten vankilassa palavaa isämaanrakkautta ja cheerleaderistä tulee johtajan madonna.

Pohjois-Korea – suljettu, myyttien ympäröimä valtio – tunnetaan ydinaseista, paraateista ja suurista johtajista. Mutta tämän valheiden varaan rakennetun kulissivaltakunnan

todellinen vallankumous ei tapahdu bunkkereissa, vaan keittiöissä, kampaamoissa, taksien ratissa, vakoiluoperaatioissa ja mustan pörssin toreilla. Sen tekevät naiset.

Tämä kirja kertoo heistä – naisista, jotka elävät ja taistelevat maailman tiukimmin kontrolloidussa yhteiskunnassa. He ovat agentteja, loikkareita, laulajia, salakuljettajia, äitejä, propagandan suurlähettiläitä ja hiljaisia kapinallisia. He käyttävät ruumiitaan valuuttana, aseena tai vallan välineenä – ja joskus vain selviytyäkseen seuraavaan päivään.

Tämä ei ole kirja Pohjois-Koreasta sellaisena kuin valtio haluaa sinun sen näkevän. Tämä on kirja siitä, mitä tapahtuu, kun valtio ei enää pysty hallitsemaan kaikkea – ja nainen ottaa ohjat käsiinsä.

Miltä näyttää nainen, joka johdattaa pakolaisia takaisin diktatuuriin rakkauden nimissä? Entä poptähti, joka muuttuu poliittiseksi peluriksi vallan huipulla? Mitä käy nuorelle loikkarille, kun Etelä-Korean tv-viihde tekee hänen traumastaan käsi-kirjoitetun spehtaakkelin? Miten Dioriin sonnustautuva sopraano voi pelottaa kenraaleja – tai miksi pikkutyttö, joka heiluttaa kättään sotilasparaatissa, saattaa olla maan seuraava diktaattori?

Tässä kirjassa seksuaalisuus ei ole tabu – se on valuutta, ase, alistamisen väline ja kapinan kipinä. Naiset myyvät itseään, mutta eivät koskaan halpoina. He hallitsevat varjotaloutta, rakentavat valheellisia identiteettejä ja marssivat korkokengissä kohti valtaa, jota ei koskaan virallisesti myönnetä – mutta jota kukaan ei uskalla kyseenalaistaa.

Pohjois-Korean naisista puhutaan usein säälin, eksotisoinnin tai propagandan kautta. Nyt en tee niin. Näytän heidät sellaisina kuin he ovat: moniulotteisina, ristiriitaisina, rohkeina, raadollisina – ja loputtoman kiehtovina. Heidän tarinansa ylittävät ideologiat, rajat ja pelot.

Jos haluat tietää, mitä todellinen valta Pohjois-Koreassa on, seuraa naista.

Tämän diktatuurin vaarallisin ase ei ole ohjus.

Se on nainen, joka tietää mitä tekee.

Tervetuloa mukaan.

Tähän teokseen haastateltujen loikkareiden nimet on muutettu turvallisuussyistä heidän omaistensa suojelemiseksi.

Kiitos WSOY:n kirjasäätiölle apurahasta. Kiitos Johnny Knigan Jaska, Timppa ja Ana. Geonbae Simojukka Ruippo: ystävyys ja yhteiset matkat. Jari Paappanen: mis sie tarvitset oikei hyvää psykoterapeuttia, täs siul on sellane. Arigato Johannes Schönherr for help & friendship started in Pyongyang long ago. Cheers Thee Pyongyang Gang! Thank you all the good people around Korean Peninsula who contributed this book.

Itä-Pasila, Suuren Myötätunnon ja Häpeämättömän Totuuden
Urbaani Kehto

Ohjusteollisuuden päivänä 18.11.2025

**I OSA:
SELVIYTYJÄT JA
KAPINALLISET**

ALUSVAATTEITA JA VAAROJA

ÄITI-TYTÄR-DUO, JOKA AJAUTUI MARKKINATALOUTEEN – JA PAKOMATKALLE.

Pohjois-Korea, kuten moni muukin valtio, on julistanut sitoutuvansa naisten oikeuksiin. Paperilla kaikki näyttää hyvältä: tasa-arvolait, lupaukset naisten vapauttamisesta ja jopa viralliset kannanotot patriarkaalisten rakenteiden purkamisesta. Mutta kuten sanotaan, puhe on halpaa – ja Pohjois-Koreassa se on ilmaista.

Kun suunnitelmatalous on ajautunut umpikujaan, katu-tason vapaa kapitalismi on vallannut tilaa – osittain valtion myötävaikutuksella, osittain sen vastustuksesta huolimatta. Tämä siirtymä on sukupuolittunut: miehet ovat saaneet pitää paikkansa valtion työpaikoilla, kun taas naiset ovat siirtyneet epäviralliselle sektorille. Erityisesti naimisissa olevat kaupunkilaisnaiset ovat ajautuneet mustan pörssin bisnekseen.

Kang Yeon Mi loikkasi Etelä-Koreaan vuonna 2009. Hänellä oli perhe, tytär ja työpaikka kansainvälisessä yrityksessä. Pohjois-Korean orastava kansankapitalismi ja vapaa, hallitsematon markkinatalous nyrjäyttivät kuitenkin arjen sijoiltaan.

Kang kertoo: ”Vuonna 2008 minut määrättiin ompelijaksi Kaesongin teollisuuspuistoon, jossa eteläkorealaiset yritykset työllistivät pohjoiskorealaisia työntekijöitä. Etelän yritykset maksoivat hyvää palkkaa, mutta meidän oli luovutettava suurin osa siitä suoraan valtiolle. Kuitenkin, jos osasi pelata

korttinsa oikein, erikoistalousalueella pystyi saamaan käsiinsä tavaroita, joista tavalliset pohjoiskorealaiset eivät osanneet edes haaveilla. Niinpä vaihdoin ginsengiä, kuivattuja sieniä, lääkeyrttejä ja muita arvokkaita tuotteita eteläkorealaisiin alusvaatteisiin. Tyttäreni myi niitä Pjongjangissa.”

Säännöt kielsivät työntekijöitä olemasta tekemisissä eteläkorealaisten kanssa, mutta kuten sanotaan, säännöt on tehty rikottaviksi.

Kang kertoo: ”Kaikki alkoi eräänä päivänä kun tyttäreni Heejeon, tuolloin 20-vuotias, valitti minulle, kuinka vaikeaa oli löytää kelpollisia alusvaatteita Pjongjangissa. Päätin auttaa häntä ja aloin vaihtaa ginsengiä eteläkorealaisiin alusvaatteisiin. Aluksi kyse oli vain muutamasta parista, mutta pian toimitin pääkaupunkiin kokonaisia laatikoita. Heejeon myi niitä ystävilleen, ja perheemme bisnes kasvoi ja kukoisti.”

Historiallisesti raha ja hinnat eivät olleet merkittäviä tekijöitä Pohjois-Korean suunnitelmataloudessa. Vuosikymmenten ajan pääkaupungin asukkaat saivat tavaransa valtiollisen jakelujärjestelmän kautta. Mutta tämä järjestelmä on romahtanut, ja yhä useampi on kääntynyt yksityisten markkinoiden puoleen selviytyäkseen. Naiset ostavat ruokansa ja päivittäistarpeensa lähes yksinomaan toreilta, ja yhä useampi ansaitsee elantonsa epävirallisen kaupankäynnin kautta.

Eteläkorealaisten tuotteiden kysyntä kasvoi nopeasti niin suureksi, että Kang tajusi joutuneensa tahtomattaan ison rahan bisnekseen. Ja kun pohjoisessa tekee liikaa rahaa, joku alkaa kysyä, mistä se tulee.

Kang selittää: ”Tyttäreni huomasi ensimmäisenä, että häntä tarkkailtiin. Tuntematon henkilö katsoi kadulla kuin

vahingossa ja liian pitkään. Vieras henkilö kysyi ohimennen jostain, eikä se tuntunut sattumalta. Ja kun valtion turvallisuusministeriö kiinnostuu sinusta, vaihtoehtoja on kaksi: joko tunnustat kaiken ennen kuin he edes ehtivät kysyä ja maksat sitten heidän pyytämänsä lahjukset – tai pakenet.”

Kun Heejeon huomasi olevansa viranomaisten tarkkailun kohteena, hän päätti paeta Kiinaan ilmoittamatta siitä äidilleen. Poikaystävä, joka toimi armeijan divisioonan komentajan autonkuljettajana, auttoi perhettä ylittämään rajan. He matkustivat Kiinan halki Laosiin ja sieltä edelleen Thaimaahan. Bangkokissa he hakeutuivat Etelä-Korean suurlähetystöön.

Kang muistelee yllättävää tilannetta ja kokemaansa hämmennystä ja ahdinkoa: ”Kun matkustin Kaesongista käymään perheeni luona Pjongjangissa, huomasin kaikkien kadonneen. Heitä ei enää ollut. Enkä löytänyt yhtään naapuria, joka olisi uskaltanut puhua.”

Kuukausia myöhemmin Kang sai puhelun Heejeonilta, joka kertoi perheen olevan turvassa Soulissa. Tämä sai myös hänet harkitsemaan loikkaamista. Seuraavana vuonna äiti päätti paeta. Hän ylitti Kiinan rajan ja jatkoi sieltä eteläkorealaisen pastorin palkkaamien oppaiden avulla Thaimaahan, missä hakeutui Etelä-Korean suurlähetystöön.

”Etelään päästyäni hankin pienen maatilan perheeni kanssa. Aloimme viljellä kaalia, tupakkaa, maissia ja seesamia. Kasvatamme myös kanoja. Halusin vaalia pohjoiskorealaista ruokakulttuuria ja hankin 30 koiraa. Koiranliha on suosittua Pohjois-Koreassa, mutta uudet naapurini eivät olleet yhtä innostuneita. Teurastettuani koiran ja jaettuani lihan ystäville, sain sakot eläinten hyväksikäytöstä. Opin kantapään kautta, etteivät kaikki pohjoisen tavat ole tervetulleita etelässä.”

KAPINA HIUSVÄRILLÄ

SHIN YOO MI JA DRAAMASARJOJEN SYNNYTTÄMÄ TOIVO.

Näin kertoo 25-vuotias Shin Yoo Mi: ”Katsoin sarjoja peiton alla, kuulokkeet päässä – nyt olen vapaa.” Hän on yksi nuorisista naisista, jotka uskalsivat tehdä sen, mistä miljoonat vain haaveilevat: paeta maailman suljetuimmasta diktatuurista vapaaseen Etelä-Koreaan. Hän opiskeli insinööriksi Venäjällä, Vladivostokin yliopistossa, kun sai tietää, että hänen oli palattava takaisin Pjongjangiin – ei kotiin lomailemaan, vaan suoraan Pohjois-Korean armeijan riveihin. Tuolloin, vuonna 2022, Shin teki elämänsä kohtalokkaimman päätöksen. Hän loikkasi Etelään.

Turvallisuussyistä Shin esiintyy salanimellä, sillä hänen sukunsa elää yhä Pohjois-Koreassa. Loikkaus on henkilökohtainen kapina diktatuuria vastaan ja valtava riski hänen perheelleen.

Shin sanoo vakavana: ”Päätin loikata, koska en halunnut viettää nuoruuttani armeijassa. Sain määräyksen palata Pjongjangiin ja mennä asepalvelukseen, mutta en todellakaan halunnut sitä.” Armeija on ollut pakollinen kaikille pohjoiskorealaisille naisille vuodesta 2015 lähtien. Jokaisen naisen odotetaan siirtyvän asevoimiin heti koulunkäynnin päätyttyä.

Jo lapsena Shin alkoi aavistaa, että on muutakin kuin Pohjois-Korean virallinen totuus. Hän alkoi hiljalleen kiinnostua

Etelä-Koreasta – ei kirjoista tai koulussa, vaan tv-sarjoista, joita levitettiin salaa muistitikuilla ja katsottiin piilossa. Se oli kielletty ikkuna toiseen maailmaan.

”Halusin etelään, koska olin koko ikäni katsonut salaa eteläkorealaisia sarjoja”, Shin kertoo hymyillen. ”Katsoin niitä peiton alla, kuulokkeet päässä, jotta kukaan ei kuulisi. Se oli parasta maailmassa. Jännitys, että harrastin jotain kiellettyä, teki minut niin onnelliseksi.”

Hän ei ollut yksin. Ystävät puhuivat koulussa eteläkorealaisista elokuvista ja sarjoista, vaikka kiinnijääminen merkitsi vaaraa.

Shin sanoo: ”Kaikki katsoivat niitä. Oli vain ajan kysymys, että joku jäisi kiinni. Mutta kukaan ei välittänyt. Veikkaan, että jopa Suuren johtajan tytär Kim Ju Ae ahmii niitä. Tuskin hän muuten osaisi pukeutua niin tyylikkäästi ja länsimaisesti.”

Shin muistelee, kuinka sai ensikosketuksen Etelän kulttuuriin. ”Kun olin kymmenen, menin ystäväni luokse ja hänen isosiskonsa katsoi sarjaa. Aluksi en tajunnut, että se oli eteläkorealainen, koska siinä oli kiinalaiset tekstitykset ja äänenvoimakkuus hyvin pieni. Mutta sitten erotin ilmaisuja, joita ei käytetä Pohjois-Koreassa.”

Salakuljetuksen synnyttämää kapitalistista vaikutusta kutsutaan nimellä *Keltainen tuuli*. Rajan yli tulvi paitsi vaatteita, päivittäistavaroita, lääkkeitä ja ruokaa, myös pornoa ja pop-musiikkia.

Shinin äiti oli tiukka ja varovainen. ”Äiti ei antanut minun katsoa sarjoja äänen kanssa ennen lukiota, koska hän pelkäsi, että alkaisin matkia eteläkorealaista aksenttia.”

Pohjois-Koreassa tiedetään, että valtion media valehtelee. Shin sanoo: ”Se on ainoa sallittu totuus. Kukaan ei katso valtiollista keskustelevisiota tai lue Korean työväenpuolueen keskuskomitean virallista sanomalehteä Rodong Sinmunia. Ne

ovat tylsiä. Jokainen tietää, että kaikki mitä ne sanovat, on valhetta.”

Shin kertoo, että jopa ulkonäkö voi olla rikos. ”Kim Jong Un kieltää käyttämästä eteläkorealaisia ilmaisia. Emme myöskään saaneet värjätä hiuksiamme tai käyttää shortseja. Ei ollut lupa puhua toisista lempinimillä vaan tovereina. Ei saanut käyttää slangia. On niin vapauttavaa olla Etelä-Koreassa ilman mitään rajoituksia.”

Pohjoisessa on oma muotipoliisi, joka partioi kaduilla varmistamassa, että kaikki ovat pukeutuneet hyväksyttävästi. Pukukoodia ei ole selkeästi määritelty, mutta epämääräisten ulkonäköä koskevien lakien rikkominen voi johtaa julkiseen nöyryytykseen, sakkoihin ja jopa pakkotyöhön.

Ulkonäkösääntöjen rikkominen johtaa vähintään valvojan antamaan nuhteluun. Se voi tarkoittaa poninhännän tai liian pitkien hiusten välitöntä leikkaamista, tai pahoinpitelyä ohikulkijoiden edessä tai liian tiukkojen housujen repimistä jalasta, sekä niiden tuhoamista veitsillä.

Shin sanoo: ”Farkut ovat kapitalismin symboli, eli vastarinnan osoitus. Myös varakkuuteen liittyvät värit, kuten hopea ja kulta sekä lyhyet hameet ovat kiellettyjä, mutta monille niiden käyttäminen merkitsee kapinaa.”

Muoti, musiikki ja eteläkorealainen puhetyyli tarjoavat rikollista vapautta. Taloudellisesti riippumattomilla naisilla on tullut tavaksi kokoontua yhteen juomaan olutta ja sojua. Aiemmin tämä oli miesten puuhaa, mutta salakuljetuksen ja mustan pörssin tuottojen myötä naiset alkoivat haastaa mieskeskeistä tapakulttuuria ja pitää omia kemujaan. Shin muistaa, kuinka naapuruston naiset päihtyivät niin, että alkoivat hyvällä toisiaan. ”He joivat sojua, riisuivat vaatteensa, tanssivat ja pitivät hauskaa. He sitoivat nauhoja rusetille toistensa häpykarvoihin. Naapurit pahastuivat ja ilmoittivat

tästä viranomaisille. Naiset pidätettiin, häpäistiin julkisesti ja tuomittiin. Miehillä oli ongelma kun naiset nauttivat omasta seksuaalisuudestaan leikkimällä.”

Muodin voima on kiistaton, ja autoritaarinen johto haluaa tukahduttaa sen.

”Toivon, että jonain päivänä nousisi hallituksen vastainen kapina ja mellakoita. Mutta ihmiset ovat liian peloissaan avataksaan suunsa, koska jos he sanovat väärän asian, he katoavat samana tai viimeistään seuraavana päivänä.”

Kulttuurin kuluttaminen saattaa käydä kalliiksi. Kymmenen vuotta sitten eteläkorealaisten videoiden katsomisesta saattoi selvitä 30–50 euron lahjuksella. Nykyään hinnat ovat pilvissä.

”Ihmiset sanovat leikillään: ’Jos haluat katsoa eteläkorealaisia sarjoja, sinulla täytyy olla kymmenentuhatta dollaria valmiina.’”

Pohjois-Korean hallinto välittää käskynsä valtion julkaisemien propagandamedioiden avulla. Naisille on tarjolla *Choseon Ryusung* -aikakauslehti. Sen mukaan hiusten on oltava keskipitkiä tai lyhyempiä, vaatteiden pitää olla vaatimattomia ja väljiä, ja kaikki ulkomaiset trendit ja tyyli ovat ehdottomasti kiellettyjä.

Vaatetuksen on sovittava sosialistiseen elämäntapaan. Pohjois-Korean on taisteltava voimakkaasti niitä vastaan, jotka päättävät laittautua haluamallaan tavalla. Väärään ulkoasuun kuuluvat myös meikit ja korut, kynsilakat sekä hiusvärät.

Eivätkä kaikki selviä rikkeistään lahjuksilla. Kaksi Shinin lukiotuttavaa Sariwonin kaupungista tuomittiin ankarasti, kun he jäivät kiinni eteläkorealaisen musiikin ja poptähtien valokuvien levittämisestä. Tuomio kuului: ”Kapitalismin turmeltuneen hengen yllyttäminen jakamalla sisältöä nukkevaltiosta.” Toinen tytöistä sai 15 vuoden työleirirangaistuksen. Toinen elinkautisen vankeuden.

Heidän oikeudenkäyntinsä pidettiin paikallisessa tuomioistuimen kokoushuoneessa. Läsä olivat kaikki Mangumin alueen viranomaiset, koulun henkilökunta ja alueen asukkaat. Kaverukset olivat soittaneet K-popia USB-tikuilta, tanssineet ja laulaneet koulussa sekä naapurustossa. Lopulta valtion turvallisuudesta huolestunut ilmiantaja raportoi heistä. Alkoi prosessi, joka tuhosi heidän elämänsä.

Vääränlainen media on kaiken pahan alku ja juuri. Pohjois-Koreassa television ostaminen ei tarkoita kaukosäätimen suoma mahdollisuutta kanavasurffailuun. Se tarkoittaa valvontaa. Jokaisessa televisiossa on sisäänrakennettu lukitusjärjestelmä, joka estää ulkomaisten – eli vihollisvaltioiden – ohjelmien katselun. Viihteen kuluttamisesta voi saada jopa viisi vuotta pakkotyötä.

”Tarkastajat kiertävät ovelta ovelle tarkistamassa televisioita, etsimässä piilotettuja muistikortteja ja varmistamassa, että jokainen ruutu pysyy uskollisesti Korean Keskustelevisiion kanavalla – siellä, missä päivän pääuutinen on aina sama: päätäväinen ja jalomielinen johtaja vieraili jollain kalankasvattamolla tai kaaliviljelmällä”, Shin kertoo.

Tiedon monopoli alkoi koulusta, missä Shin joutui opettelemaan valtavia määriä propagandaa. ”Meille opetettiin koulussa Kim Il Sungin ja Kim Jong Ilin vallankumoushistoriaa. Meidän piti opetella ulkoa kaikki nämä turhat asiat. Tapahutumia kuolleiden miesten aikakausilta, joita emme tuntenee emmekä olleet koskaan kokeneet.”

Kaikkein arkisimmatkin asiat voivat johtaa pidätyksiin. Kaksi Shinin tuttavaa, rakennustyöläisiä Pjongjangissa, pidätettiin sen jälkeen, kun ilmiantaja kuuli heidän puhuvan eteläkorealaisesta sarjasta *Queen of Tears*. Vaikka kyse ei ollut mistään maanpetoksesta, poliisi käynnisti tutkinnan. Naisia kuulusteltiin kaksi viikkoa – varmaankin sarjan viimeisimmistä

TORIMYYJISTÄ TERRORISTEIHIN JA EDUSTUSVAIMOISTA HUIPPUAGENTTEIHIN

Valheiden valtakunnassa naiset ovat löytäneet keinonsa selviytyä. Jouni Hokkasen tietokirja avaa uuden näkökulman diktatuurin kulissien takaiseen todellisuuteen.

Millaisia rooleja naisille on tarjolla maailman suljetuimmassa valtiossa?

Pohjois-Korean naiset kertoo torimyyjistä, jotka kauppittelevat huumeita ja salakuljetettua huulipunaa öisillä markkinoilla; sotilaista, jotka nukkuvat kiväärin ja meikkipaletin kanssa; valuuttakeuppiaista, jotka viettelevät vartijoita selviytyäkseen; naisista, jotka lähetetään ulkomaille vakoilemaan ja jotka sitten katoavat kuin tuhka tuuleen.

Toisaalta naiset ovat myös näkymättömiä vallankäyttäjiä, ja maailman seuraava diktaattori onkin todennäköisesti nainen. Joko Kim Jong Unin sisar tai tytär.

Tervetuloa kurkistamaan rautaesiripun taakse, totalitarismin naisten maailmaan.

Kansi: Jouni Hokkanen